Verscholen

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:
Het eiland van de drie zusters-trilogie
1 Dansen op lucht • 2 Hemel en aarde • 3 Spelen met vuur

Ierse trilogie
1 Meer dan liefde • 2 Gesloten hart • 3 Vergeet haar niet

Teken van Zeven-trilogie
1 Verbonden door het lot • 2 Op zoek naar de bron • 3 De kracht van het hart

Sterren-trilogie
1 Een ster van vuur • 2 De baai der zuchten • 3 Het glazen eiland

Cirkel-trilogie
1 De cirkel van zes • 2 Dans van de goden • 3 De stille vallei

Dromen (Templeton-trilogie*)*
1 Verover je droom • 2 Koester je droom • 3 Vind je droom

Drie dochters (Concannon-trilogie*)*
1 Geboren in vuur • 2 Geboren in ijs • 3 Geboren in schande

De bron-trilogie
1 Het begin • 2 Vanuit het duister • 3 De komst van de kracht

Bruiden-kwartet
1 Dromen in beeld • 2 Armen vol rozen • 3 Proeven van liefde • 4 Geluk als besluit

De Boonsboro Inn-trilogie
1 Voor nu en altijd • 2 De eerste en laatste • 3 Alles voor elkaar

Drakenhart-trilogie
1 Ontwaken • 2 Ontluiken • 3 Ontvouwen

Sleutel-trilogie
1 Sleutel tot het licht • 2 Sleutel tot de wijsheid • 3 Sleutel tot de kracht

Verloren bruiden-trilogie
1 De verborgen erfenis • 2 De verdwenen spiegel • 3 De verloren ringen

Gallaghers van Ardmore-trilogie
1 Schittering van de zon • 2 Tranen van de maan • 3 Hart van de zee

Chesapeake Bay-kwartet
1 De ziel van de zee • 2 Het lied van de getijden • 3 De roep van de haven • 4 Het blauw van de baai

Thrillers
De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek • De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht • Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin • Het heetst van de dag • Eerbetoon • Vastberaden • De zoektocht • Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder • Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim • Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen • Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit • Schimmenspel • Verscholen • Lotsbestemming • Doelwit

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers
Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid • Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak • Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord • Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding • Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie • Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting • Onschuld • Wederhelft • Fluweel • Verlossing • Belofte • Verbonden • Illusie • Sensatie • Verdorven

E-booknovelles
Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom • Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist

boekerij.nl
noraroberts.com

Nora Roberts

Verscholen

Politieagente Sloan Cooper is bereid haar leven te wagen
om een seriemoordenaar op te sporen

Vertaald door Willeke Lempens

BOEKERIJ

Eerste druk 2025
Vijfde druk 2027

ISBN 978-90-492-1456-2
ISBN 978-94-023-2527-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6903-2 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Hidden Nature*
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by Nora Roberts
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Bruce en Jason,
mijn eigen Mr. Fix-Its

DEEL EEN

DE DOOD

Nu breekt een nobel hart. Goedenacht, lieve prins,
En engelenscharen zingen je naar je rustplaats!

– William Shakespeare

1

De dag waarop Sloan Cooper overleed begon al voor zonsopgang en eindigde kort voor middernacht. Als korporaal van de Natural Resources Police – een tak van de Amerikaanse politie die zich in een aantal staten hoofdzakelijk op de natuur richt – had ze geholpen met het inrekenen van een drietal mannen, die zich het grootste deel van het najaar hadden beziggehouden met het intimideren, beroven en mishandelen van wandelaars en kampeerders op de wandelroutes in de bergen van westelijk Maryland.

De drie – twee broers en hun vader – zagen zichzelf als soevereine burgers en beschouwden op basis daarvan al het openbaar terrein als hun eigendom en iedereen die hun grenzen overschreed als een indringer.

Na een operatie die maar liefst drie dagen aan één stuk had geduurd, had Sloan de vader, ene John alias Red Bowson, eigenhandig weten te ontwapenen. En nu zaten ze alle drie in hechtenis. Ze ging ervan uit dat zij in een federale gevangenis lekker lang over hun misdrijven mochten gaan zitten nadenken.

Uiterst bevredigend.

Bovendien wilde ze dolgraag die derde chevron – de v's op haar mouw die bij de rang van sergeant hoorden – en met deze arrestatie zou ze die best weleens kunnen hebben verdiend.

Omdat zij de toss had gewonnen, zat ze op deze terugrit naar de Special Operations Division achter het stuur, terwijl haar partner zijn vrouw belde.

Joel Warren, een bonenstaak van een man met een diepbruine huid en kortgeknipte krullen onder zijn vilten stetson, had een bedrieglijk luie manier van bewegen, waardoor je niet meteen zou verwachten dat hij een vlijmscherp verstand bezat en genoeg energie om een bescheiden stadje van elektriciteit te voorzien.

Ze hadden samen op de opleiding gezeten en zich ook allebei gefocust op het BCO, het Bureau voor Crimineel Onderzoek. Hij, geboren en getogen in Washington DC, en zij, uit een klein stadje in het westelijke berggebied, hadden hun ritme samen al heel gauw gevonden.

Hun nu bijna vijf jaar durende partnerschap werkte perfect, ondanks – of misschien wel dankzij – hun tegengestelde karakters. Hij: relaxed, doen wat je moet doen en dan naar huis. En zij: fel, gedreven en beheerst tegelijk.

Terwijl ze reed, luisterde ze met een half oor mee hoe hij zijn vrouw vertelde dat ze onderweg naar huis waren.

Hij bagatelliseerde de drie heftige dagen die ze achter de rug hadden en verzweeg dat ze waren beschoten en het blauwe oog dat Sloan bij de inrekening had opgelopen.

Dat deed hij niet slechts om Sari de duistere details te besparen, wist Sloan. Voor Joel lag dat alles simpelweg allang weer achter hem. Hij leefde immer in het heden.

Dat bewonderde ze van hem, zoals hij de dingen van elkaar wist te scheiden.

Toen zijn gesprek was afgelopen, legde Joel zijn lange benen een beetje anders. 'Ik mag het je eigenlijk nog niet vertellen…'

'Wat? Want dat ga je dus wél doen.'

'Ik heb het mijn moeder ook al verteld, en Sari d'r ouders. We zouden eigenlijk nog een weekje of drie moeten wachten, maar…'

Ze was opgeleid tot rechercheur en kende Joel alsof hij haar eigen broer was (als ze die zou hebben gehad). 'Dat meen je niet! Is Sari zwanger?'

Zijn bruine ogen fonkelden terwijl hij zijn wijsvinger naar haar uitstak. 'Zie je, ik heb het je niet verteld, je hebt het zelf geconcludeerd. Maar je hebt gelijk, *sis*. Mijn mooie Sari is in blijde verwachting. Negen weken al.'

'Shit, Joel!' Verrukt stootte ze eerst een vuist in de lucht, toen gaf ze een stomp tegen zijn schouder. 'Je wordt pappie.'

'En zo voel ik me nu al. Gek hè, maar het is wel zo. Volgens mijn moeder wordt het een meisje, en je weet dat zij nooit ergens naast zit.'

'Nee, Mama Dee zit er nooit naast. Maar zou je het ook goed vinden als het een jongen wordt?'

'Ik vind alles goed.'

'Hoe gaat het met Sari?'

'Die heeft een maand lang elke ochtend moeten overgeven, maar dat is nu voorbij. Halleluja! Ze zegt nu dat ze niet kan wachten totdat ze dikker gaat worden. Ja, wij hebben een hoop om dankbaar voor te zijn als het over een paar weken kalkoendag is.' Hij keek haar met een brede grijns aan. 'Je wordt tante, sis.'

'Tante Sloan zal zorgen dat ze altijd koekjes in huis heeft. Ik ben zo blij voor je, Joel. Man, ik ben blij voor jullie allebei. Jullie worden vast geweldige ouders.'

'Hoe zit het eigenlijk met jou en Matias? Heb je al eens nagedacht over de volgende stap?'

'Samenwonen, bedoel je?'

Nu pas bedacht ze dat ze er geen seconde aan had gedacht om degene met wie ze nu al bijna een jaar omging te bellen, zoals Joel wel met Sari had gedaan. Maar ja, dat verwachtte Matias ook niet van haar. Bovendien werd hij na tienen 's avonds liever niet meer gestoord.

'Ik weet het niet zeker,' zei ze. 'Aan de ene kant zie ik dat gewoon nog niet zo zitten, aan de andere kant twijfel ik ook. En ik weet wat jij nu denkt.' Ze wierp een snelle blik zijn kant op. 'Als je twijfelt, wordt het dus een nee. Maar ik stel die vraag gewoon liever nog even uit. We voelen ons er allebei goed bij zoals het nu is.'

'Mm-mm.'

Ze rolde slechts met haar ogen, want die reactie van Joel kende ze. Het betekende dat hij vond dat ze zichzelf voor de gek hield.

En misschien was dat ook wel een beetje zo. Maar ze hield gewoon echt van haar leven zoals het nu was.

Het enige wat hij vervolgens zei, was echter: 'Ik ben toe aan een Dr. Pepper.'

'Jij bent altijd toe aan een Dr. Pepper.'

'Yep, daar haal ik mijn energie uit.'

'Dat beweer je altijd, ja. Maar goed, ik moet toch plassen. Kunnen we meteen even tanken, als we er toch zijn.'

Een paar kilometer eerder of later zou een wereld van verschil hebben gemaakt, maar Sloan besloot om meteen een baan naar rechts op te schuiven en de volgende afslag te nemen.

Een paar honderd meter daarna kronkelden ze door een uithoek van de bewoonde wereld, totdat ze het tankstation zagen liggen. Ze reed de pick-uptruck naast een vrije pomp en zette de motor uit.

'Gooi jij 'm even vol? Dan ga ik het lievelingsdrankje van deze aanstaande vader halen. Vader…' herhaalde ze toen. 'Jezus, Joel!'

Ze stapte uit. Ze was een atletisch gebouwde vrouw en droeg haar blonde haar in een stevige knot onder haar stetson. Haar ogen (het linker was nu blauw) – groot, amandelvormig en diepgroen – domineerden een gezicht met krachtige jukbeenderen, een smalle neus en een brede mond.

Zoals Joel met zijn relaxte manier van doen mensen op het verkeerde been zette, zo zagen ze haar met die grote elfachtige ogen vaak ten onrechte voor zwak aan. Maar ze kon zeventig kilo bankdrukken (dat was vijftien kilo boven haar eigen gewicht), een boksbal een flinke lel geven en liep de mijl in exact zes minuten.

Haar gehele jeugd had ze de wandelroutes van het Allegheny-gebergte verkend, in de zomer in het meer gezwommen of erop geroeid, in de winter op ski's of sneeuwschoenen rondgebanjerd. Het buitenleven had haar zowel lichamelijk als geestelijk gevormd. En haar ambities en de carrière waarvoor ze had gekozen, vielen hier naar haar idee het beste mee samen.

Ze stapte de kleine winkel van het tankstation binnen. Zo meteen even mijn blaas legen, dacht ze, en dan vlug verder naar huis. Waar ze lang onder de hete douche zou gaan staan, om vervolgens lekker in haar eigen bed te kruipen.

Maar zodra ze de deur achter zich dichttrok, voelde ze dat er iets niet in de haak was.

De houding van de man die met zijn rug naar haar toe stond – wit, bruin haar, ruim één meter tachtig lang en zo'n zeventig kilo zwaar – plus de grote angstige ogen waarmee de man áchter de toonbank haar aankeek, maakten dat ze meteen haar hand op haar wapen legde.

Toen ging het allemaal razendsnel.

En het duurde tevens een eeuwigheid.

De eerste man draaide zich om en meteen daarop begon het wapen in zijn hand te schieten.

Het eerste schot schampte haar voorhoofd. Een schrikbarend scherpe pijn deed haar naar haar wapen grijpen.

Maar toen raakte de tweede kogel haar al in haar borstkas. Ze struikelde achterover en zakte in elkaar, met een pijn die elk voorstellingsvermogen te boven ging.

Ze zag hoe de man langs haar heen naar buiten rende – halverwege de dertig, bruine ogen, littekentje op zijn rechterwang – terwijl ze piepend naar adem hapte en die schokkend heftige pijn zich steeds verder door haar lichaam verspreidde.

Ze probeerde haar wapen nog te richten, maar langzaam werd alles om haar heen grijs. Ze wilde naar Joel roepen dat hij moest oppassen, maar het kostte haar al genoeg moeite om adem te halen.

Het beeld van de schutter – lage zwarte Adidas-sneakers, grijze trenchcoat, rafelige spijkerbroek – begon al te vervagen in haar hoofd.

In de verte hoorde ze opnieuw een schot, meteen gevolgd door nog een.

En toen opeens zat Joel naast haar. Hij drukte op haar borst, waarna de pijn ook door haar hoofd begon te jengelen.

'Sloan, Sloan! Kijk me aan. Blijf bij me, verdomme. Agent neergeschoten, agent neergeschoten. Onmiddellijke medische assistentie gewenst.'

Ze keek naar zijn gezicht – deze man kende ze toch? – terwijl zijn woorden in een peilloze diepte verdwenen.

Toen was zijn gezicht ineens vlak bij het hare, zo dichtbij dat al het andere wegviel. En zijn ogen – zo donker als twee nieuwe manen – keken haar fel aan.

'Blijf bij me. Er is hulp onderweg. Ik ben hier, vlak bij je.'

'Pijn.'

'Ik weet het, sis, ik weet het. Gebruik die pijn, doe er iets nuttigs mee en blijf bij me. Ik ben bij je. Ik ga nergens anders naartoe. Blijf hier, blijf hier bij mij.'

De pijn deed alle tijd en ruimte verdwijnen. Ze verdronk erin, ging kopje-onder. En toen ze weer bovenkwam, kwam de pijn met haar mee. Krijsend als de sirenes. Gezichten die ze niet kende stootten woorden uit die ze niet begreep.

Kou, bittere kou omhulde haar. Maar hij wist niet die woeste, meedogenloze pijn te verdoven.

Maar ze hoorde ook Joel – nog steeds ergens vlakbij – terwijl de rest van de wereld aan haar voorbijraasde.

'Je bent sterk. Je bent taai, verdomme, en je gaat vechten. Hoor je me? Hoor je me, Sloan?'

Alles was nu wit. Iedereen riep door elkaar heen, maar de stemmen ketsten op haar oren af en verdwenen weer. Licht, veel te veel lichten, die pijn deden aan haar ogen. Dus sloot ze ze maar.

Daar was Joel weer. Hij greep haar hand, zijn blik was verbeten. 'Ik ben hier. Ik ben vlak bij je. Vechten, jij! Goddomme, Sloan, geef niet op!'

En toen was alles ineens weg. De pijn, de lichten, de stemmen. Alles ging op zwart.

Toen het licht terugkwam, was het zacht en wazig. Ze voelde zich vrij in dat licht, terwijl ze door de ruimte zweefde. Ze keek naar beneden, naar de vrouw op de tafel. Zo bleek, zo doodstil. En zo veel bloed.

En wat een hoop mensen om haar heen. Ze hadden het arme kind helemaal opengesneden, dacht ze. Voordat ze zich realiseerde, met een vreemd soort interesse, dat ze dat arme kind zelf was.

Ik ben degene die daar ligt.

Iemand riep: 'Los!' waarna de *pads* van de hartdefibrillator haar lichaam een vreemde golfbeweging lieten maken.

Al zwevend slaakte ze een zucht. Ze werkten allemaal zo hard, maar zij – *ik!* – leek het zat. Zo zat.

Jullie mogen haar wel laten gaan, dacht ze. Ja, laat me maar gaan!

De pads werden opnieuw op haar lichaam geplaatst. Ze negeerde het beeld simpelweg.

Wat kon ze veel zien vanaf deze hoogte. Joel bijvoorbeeld, die maar over de gang bleef ijsberen, met een telefoon tegen zijn oor gedrukt. Ze kon hem zelfs horen.

'Ze ligt nog op de operatietafel. Haar familie is onderweg. Ik bel je zodra ze uit de ok komt.'

Ze zag dat hij een paar tranen wegveegde. Dat ontroerde haar. Ze wilde hem vertellen dat het prima met haar ging, dat ze zich volkomen vredig voelde in dit mooie, zachte licht.

Maar er zat bloed op zijn overhemd en zijn ogen waren gebroken.

'We gaan haar niet kwijtraken, Sari, echt niet. Ze gaat vechten. Sloan gaat het niet opgeven. Zij is nog niet klaar hier. Echt, Sari, ze gaat het niet opgeven.'

Oké dan, verdomme, oké.

Opnieuw keek ze naar beneden, naar zichzelf. Ze dacht aan Joel en de baby die eraan kwam. Ze dacht aan haar ouders, aan haar zus.

En de volgende keer dat de pads hun werk deden… liet ze zich erdoor terugbrengen naar het zwart.

Toen ze ontwaakte, was de pijn er nog wel, maar veel doffer, alsof hij door een warme deken werd gesmoord. En er hing iets prikkerigs in de lucht, een geur die ze herkende als die van een ziekenhuis, nog voordat ze het gepiep van de apparaten om haar heen had opgemerkt.

Het licht, gedempt en fel tegelijk, drukte tegen haar oogleden. Het deed haar terugverlangen naar nog één seconde van dat zachte, wazige.

'Ze komt bij, Joel! Sloan? Lieverd, ik ben het: mam. Open je ogen maar, liefje. Sloan, kindje van me, open je ogen.'

Ze knipperde hevig met haar ogen. Het kostte haar behoorlijk wat inspanning. En omdat alles toch wazig bleef, leek het haar ook niet de moeite waard. Dus begon ze haar ogen weer te sluiten.

'Kom op nou, Sloan. Knijp eens in mijn hand en open je ogen. Goed zo.' Ze voelde haar moeders lippen op de rug van haar hand, haar handpalm, haar vingers. 'Ja, daar is mijn meisje weer!'

'Ziekenhuis,' wist ze enkel uit te brengen. Haar keel voelde aan alsof hij was bewerkt met schuurpapier, en haar tong was zo dik en droog als een stuk hout.

'Dat klopt, ja. En het gaat weer helemaal goedkomen met je, helemaal goed.'

En toen keerde het ineens allemaal bij haar terug. Het winkeltje van het tankstation, de man bij de toonbank, de explosie van pijn.

'Neergeschoten!' Ze probeerde zich omhoog te werken, maar wist haar hoofd amper te bewegen. 'Joel…'

'Hierzo, sis.'

Toen haar zicht opklaarde, zag ze hen eindelijk zitten. Haar moeder – bleek als een spook, haar blauwe ogen roodomrand en met zwarte kringen eronder – en haar collega, die er in- en inmoe uitzag.

'Hoe erg is het?'

'Niet erg genoeg om jou te stoppen.' Joel boog zich naar haar toe,

gaf een kus op Sloans haar en legde een hand over de hare. 'Ik ga de dokter even halen.'

'Nu komt alles goed.' Elsie Cooper drukte nog een kus op de hand van haar dochter. Twee tranen, als warme regendruppels, vielen op Sloans knokkels. 'Je vader en Drea zijn ook in de buurt. We hebben steeds om beurten naast je bed gezeten.'

'Hoelang, hoelang?'

'Je hebt een poos geslapen, terwijl je lichaam heelde. Dit is dag nummer drie. Ze hebben je eerst in coma gehouden, zodat je kon uitrusten. Maar nu werd je dus uit jezelf wakker. Lieverd, voel je deze knop?' Ze bracht Sloans hand ernaartoe. 'Als je pijn hebt, kun je hierop drukken – voor extra pijnmedicatie.'

'Oké. Ik voel me… geradbraakt.'

Er gleed een traan over Elsies wang terwijl ze glimlachte. 'Dat geloof ik graag. Aha, daar is je verpleegster, Angie. Zij heeft heel goed voor je gezorgd, voor ons allemaal.'

'Wat fijn om je wakker te zien, Sloan.'

De verpleegkundige had een zwart bobkapsel met grijze strepen erin en er stonden rode bloemen op het lichtblauw van haar uniform. Sloan schatte haar rond de veertig. Ze voelde een golf van opluchting toen ze zag dat de bruine ogen van de vrouw meelachten met haar lippen.

'Dokter Vincenti komt er zo aan. Elsie en Joel, willen jullie mij even een paar minuutjes gunnen om Sloan te verzorgen?'

'Wij staan gewoon op de gang, hoor,' verzekerde Elsie haar dochter.

'Hoe erg is het echt?' vroeg Sloan, zodra de deur achter haar moeder en Joel was dichtgevallen. 'Hoe ernstig ben ik gewond?'

Angie controleerde eerst haar infuusslangetjes, keek op alle monitors en nam toen met de hand Sloans pols op. 'Joel zei al dat je iemand bent die het graag recht voor zijn raap krijgt. Dus zal ik je heel eerlijk vertellen dat de situatie zeer ernstig is geweest. Maar nu gaat het weer de goede kant op. En uiteindelijk zul je volledig herstellen. Je zult jezelf vooral moeten dwingen dat proces niet te overhaasten. Maar met dokter Vincenti en zijn chirurgisch team heb je echt het beste van het beste tot je beschikking.'

'Ik ben even dood geweest.'

‘Maar nu leef je weer volop.’ Angie hield een beker met een rietje voor Sloans mond. ‘Hier, drink maar even wat water.’

Omdat ze verging van de dorst, gehoorzaamde Sloan haar. ‘Ik ben op de operatietafel overleden. Ze hebben me moeten terughalen.’

Angie zette de beker weer weg en pakte Sloans hand. ‘Heb je soms een bijna-doodervaring gehad?’

‘Misschien. Ze hebben me stroomstoten gegeven, toch? Mijn hart hield ermee op en toen hebben ze me stroomstoten gegeven. Tot drie keer toe, volgens mij.’

‘De kogel had je hart net niet geraakt, maar het was een riskante operatie, zullen we maar zeggen. Dokter Vincenti is heel erg goed, en jij bent nog jong, gezond en sterk. Maar ook zonder die factoren kunnen we best stellen dat het kennelijk gewoon je tijd nog niet was.’

‘Tot drie keer toe!’

‘Ja. En toch lig je hier nu: levend, pas ontwaakt en helder. Je vitale levensfuncties zien er goed uit, je bent stabiel. Als ik het zo mag inschatten – en dat mag ik – zullen we je toestand binnen de komende vierentwintig uur kunnen opschalen naar “goed”. Oké dan, als je er niet te moe voor bent – wat trouwens totaal niet gek zou zijn – dan zou de rest van je familie je nu heel graag willen zien.’

‘O ja, alsjeblieft.’

‘Familie helpt ook.’

Voorzichtig hielp Angie Sloan overeind. Toen draaide ze vlug haar hoofdkussen om, zodat het weer koel aanvoelde.

‘Mensen die van je houden helpen zeer bij het genezingsproces. En er wordt veel van jou gehouden. De oproepknop zit hier, hè, als je me nodig hebt. En dokter Vincenti is bezig met zijn ronde.’

Sloans vader en zus kwamen de kamer binnen.

Er glinsterden al zilveren draden in haar vaders bruine haar en getrimde baard. Zijn groene ogen blonken van de tranen toen hij zich naar haar toe boog en zijn ruwe ongeschoren wang tegen haar gezicht drukte. Ze voelde dat hij trilde en een paar keer diep moest ademhalen om zijn tranen in bedwang te houden.

‘Het gaat goed met me, pap. En ze zeggen dat het weer helemaal goedkomt.’

‘Ik ben me kapotgeschrokken, Sloan. Geef me even de tijd om bij te komen.’

Terwijl hij zijn hoofd boog, keek ze over zijn schouder naar haar zus, Drea. Aan haar vlekkerige gezicht te zien had zij ook pas nog gehuild. Haar anders zo glanzende bruine haar zag dof en was strak achterover getrokken in een slordige paardenstaart. Haar ogen, even blauw als die van hun moeder, keken haar aan. Toen pakte ze Sloans hand, glimlachte en bracht uit: 'Foei.'

'Dat vat het wel zo'n beetje samen, ja.'

Dean Cooper deed zijn hoofd weer omhoog. Hij pakte Sloans gezicht in zijn handen, die al even ruw aanvoelden als zijn stoppelbaard. 'Probeer dat nooit meer te doen.'

'Oké, pap.'

Uit een levenslange gewoonte drukte hij daarop achtereenvolgens een kus op haar voorhoofd, haar wangen en haar lippen. 'Ik weet dat je moe bent en dat je voornamelijk moet rusten. Als je maar weet dat wij hier vlak bij je zijn.'

'Dat weet ik,' zei ze, terwijl ze haar uiterste best deed om de watten uit haar hoofd te krijgen. 'Wie past er nu eigenlijk op de zaak?'

'Dat is allemaal geregeld. Maak jij je daar maar geen zorgen over.'

'Een hele hoop mensen uit Heron's Rest hebben voor je geduimd,' voegde Drea toe. 'En veel van hen hebben ons zelfs meegeholpen om de boel aan de gang te houden.'

'Maar Joel is onze grote held. Jullie zijn allebei helden,' zei haar vader.

Sloan voelde dat ze weer begon weg te zakken, hoe heftig ze zich ook tegen de slaap verzette. 'Hebben we 'm te pakken gekregen?' wilde ze nog weten. 'Witte man, halverwege de dertig, bruin en bruin. Hebben we hem?'

Maar toen was ze al weg. Ze hoorde het antwoord niet meer.

Toen de pijn haar weer ruw wakker schudde, zat Joel naast haar bed te lezen in de beduimelde paperbackversie van Stephen Kings *It* die hij altijd in zijn weekendtas had zitten.

Sloan herinnerde zich dat ze hem eens had gevraagd waarom hij juist dát boek altijd bij zich had. Hij had haar toen verteld dat het hem eraan herinnerde dat het, waar hij ook mee te maken kreeg als hij van huis was, nooit zo erg kon zijn als de clown Pennywise uit dat verhaal.

Om zijn theorie te testen, had ze het boek zelf ook gelezen. Daarna kon ze het alleen maar volmondig met hem eens zijn.

'Maar we zijn er ditmaal wel dichtbij gekomen,' mompelde ze.

Joel keek meteen op en legde het boek weg. 'Hé, hallo!'

'Hebben we hem?'

'Druk eerst even op je knop. Je hebt duidelijk pijn.'

Ze schudde haar hoofd en vroeg zich meteen af hoe het kon dat deze beweging de pijn nog verder door haar lichaam verspreidde. 'Ik wil wakker blijven. Die schutter…'

'Ik hoorde de schoten – twee waren het er. Hij kwam naar buiten gerend en schoot meteen ook op mij. Mis. Ik schoot terug, de kogel schampte hem. Ik onthield zijn kentekennummer, plus het merk en model van de rammelkast waar hij in sprong. Maar ik kon hem niet achtervolgen. Want jij lag te bloeden op de grond.'

'Er klopte iets niet, dat voelde ik meteen. De man achter de toonbank was doodsbang. Ik legde mijn hand op mijn wapen, maar toen draaide hij zich al om en schoot. Tweemaal dus?'

'Tweemaal.'

'Ik heb mijn wapen niet eens kunnen trekken.'

'O jawel, sis. Je had het in je hand toen ik bij je kwam. Ik belde om een ambulance en gaf het kenteken en de beschrijving van het voertuig plus de verdachte zelf door. Toen ze jou in de ambulance schoven, hadden ze hem al. Druk nou op die knop, dan pas vertel ik je de rest.'

Dus deed ze maar wat hij zei. De pijn trok zich algauw een paar centimeter terug.

'Oké dan. De politieagenten die reageerden op mijn oproep signaleerden zijn auto. Hij slingerde als een idioot. Want je gelooft het nooit, maar ik bleek hem net onder zijn oksel te hebben geraakt. Hij verloor de controle over het stuur en schampte een boom – waar die rammelkast van 'm niet tegen bleek te kunnen. Die achterlijke gek kwam er al schietend uit gesprongen. Ze hebben hem moeten doden.'

'Zijn er nog meer gewonden gevallen?'

'Nee.'

'Maar die man achter de toonbank dan?'

'Die is ook in orde. Hij was behoorlijk overstuur, had het waar-

schijnlijk zelfs in zijn broek gedaan, maar hij greep meteen een T-shirt uit het rek, dat ik kon gebruiken om druk uit te oefenen op jouw borstwond.'

'Hij heeft me dus tweemaal beschoten. Het is allemaal niet erg helder, maar…' Verward bracht ze een hand omhoog naar de rechterkant van haar voorhoofd en voelde aan het verband dat daar zat.

'Daar is de kogel gelukkig niet doorgedrongen. Je hebt er alleen een stuk of tien hechtingen zitten.'

Een hoofdschot dus, dacht ze, en voelde de steek van wel duizend woeste wespen. 'Het had erger kunnen aflopen.'

'Veel erger.'

'Mam, pap, Drea. Zij waren hier, toch?'

'Ja.'

'Alles is zo wazig.'

'Dat hebben ze gezegd: zo zul je je nog wel een tijdje voelen. Maar daar hoef je je geen zorgen over te maken. Ja, je familie is hier de hele tijd geweest. Ik heb ze nu eindelijk weten over te halen om even naar huis te gaan. Ze hadden alleen de kleren die ze aanhadden, niet veel meer. Ze komen morgenvroeg terug.'

'Wanneer mag ik hier weg? En moet ik niet een keer met de dokter praten?'

'Dat heb je al gedaan.'

'Hè? Wanneer dan?'

'Vanmiddag. Soms was je bij, dan zakte je weer weg. Ze hebben een aantal tests bij je gedaan en de uitslag was dat je het lang niet slecht doet. Waarschijnlijk halen ze je morgen uit bed om te kijken of je wat kunt lopen.'

'Maar wanneer mag ik weg?' Ze zette expres een zeurtoontje op, wat bijna lukte. 'Het ruikt hier naar zieke mensen.'

Omdat ze de laatste keer dat ze bijkwam exact hetzelfde had gezegd, glimlachte Joel slechts. 'Jij bent ook ziek, sis. Ze moeten je een poos in de gaten houden vanwege infecties en dat soort shit. En ze moeten zorgen dat je weer een beetje in beweging komt.

Want zie je, die kogel heeft het… Wacht even, hoor.' Hij sloot zijn ogen en dacht na. 'Het manubrium geraakt, dat is de bovenkant van je borstbeen. En een rib. Ze hebben allemaal botsplinters uit je moe-

ten plukken. Dus ja, je hebt een kapotte rib en een gat in je borstkas. Om nog maar te zwijgen van die jaap in je schedel. Dus leun nou maar lekker achterover en relax. Dit gaat nog wel een paar daagjes duren.'

'Ik wil die arts echt graag nog een keer spreken. Kun je hem voor me gaan halen?'

'Sloan, het is over tweeën 's nachts. Gun die man zijn rust.'

'Twee uur 's nachts? Wat doe jij hier dan in godsnaam nog? Ga naar huis!' Geïrriteerd wist ze zich een paar centimeter omhoog te werken, toen liet ze zich weer achterovervallen. 'Sari is zwanger. Eh… dat ís ze toch wel? Of heb ik dat gedroomd?'

'Nee, ze is echt wel in blijde verwachting, tante Sloan. Ze is gisteren nog even bij je wezen kijken. Iedereen van het BCO is trouwens langs geweest. En ze hebben ook allemaal bloed gedoneerd. Daar was je verdomde veel van kwijtgeraakt.'

Hij wreef vlug met beide handen over zijn dijen, toen deze dreigden te gaan trillen. 'Je hebt zo'n beetje iedereen hier op bezoek gehad: allebei je opa's en oma's, je oom, je neven en nichten, hoofdinspecteur Hamm en nog een stel.'

'Daar herinner ik me helemaal niets van. Het is allemaal zo verdomde vaag en verward. Maar wat ik nog wel weet… is dat ik ben doodgegaan op die tafel, de operatietafel.'

'Ja, maar ze hebben je teruggehaald.'

'Inderdaad. Drie keer hebben ze me stroomstoten moeten toedienen. Ik zweefde boven de tafel.'

Terwijl al het andere één groot waas was, bleef die herinnering zo helder als gepolijst glas.

'Ik keek naar ze.' Ze sprak traag, terwijl ze elk detail weer voor zich zag. 'En ik zag jou lopen ijsberen, met een bloedvlek op je overhemd. Mijn bloed. Je liep door een of andere gang en was aan de telefoon. Je huilde een beetje. Je zei dat mijn familie onderweg was en dat je zou bellen zodra ik uit de ok kwam. Ik lag op dat moment op de operatietafel.'

Joel wreef over haar hand, die hij al die tijd had vastgehouden. 'Hou je me nu voor de gek?'

'Nee. Ik zie het allemaal glashelder voor me, Joel. Hoe kan het dat dat zo helder is, en al het andere zo vaag? Ik wilde mezelf laten gaan.

Ik voelde me zo licht. En het zou zo gemakkelijk zijn geweest om alles gewoon maar los te laten. Maar jij huilde een beetje en toen herinnerde ik me opeens dat je me had gezegd dat ik moest vechten. Niet opgeven, maar vechten. En dus deed ik dat.'

Hij stond abrupt op en liep naar het raam. Hij trok de gordijnen een klein eindje van elkaar en tuurde door de spleet het donker in. 'Ik had Sari aan de telefoon. Zij was bang, ze huilde en wilde naar het ziekenhuis komen. Ik moest haar kalmeren en haar ervan overtuigen om te wachten, totdat ik zei dat ze kon komen. Ze houdt veel van je, weet je.'

'Ja, dat weet ik. Ik ook van haar.'

Hij bleef nog even staan voordat hij weer naast haar kwam zitten. 'Ik geloof dat we jou wel een wonder mogen noemen, sis.'

'Zo voel ik me anders niet. Er steekt een buis uit me.'

'Dat is voor de afvoer van vocht of zoiets, zeiden ze. Die mag er over niet al te lange tijd weer uit.'

'En ik ben gekoppeld aan al deze… deze zooi.'

'Infusen voor verschillende vloeistoffen, en een katheter voor wanneer je die weer uit plast.'

'Het is zo ontmoedigend,' vond ze. 'En het doet ook nog eens verdomde pijn. Overal. Wat zit je nou te grijnzen?'

'Je bent echt beter aan het worden. Hoe mopperiger, hoe beter.'

'Fijn! Help me dan maar ontsnappen. Kom op, zorg dat ik hier wegkom. Ik ben uitgehongerd.'

Hij rechtte zijn rug. 'Heb je trek?'

'Trek betekent een zak chips, ik zei dat ik was uitgehongerd.'

'Ik ga wel even iets voor je halen.'

Pas toen hij zich de kamer uit had gehaast, gaf Sloan toe en drukte opnieuw op de knop.

Ze dommelde meteen weer in, maar niet diep. Toen Joel terugkeerde met een plastic kom en een lepel werd ze alweer wakker.

'Ze zeiden dat je hier maar eens mee moest beginnen.'

'Wat is het?'

'Runderbouillon.'

'Klinkt goor.'

En voor de vrouw die nog maar een paar dagen eerder zeventig kilo had weten te bankdrukken, voelde de lepel met bouillon nu als